

TANULSÁGOK

0.

A fehér terítón azt láttam, hogy folttalan.

1.

Voltak térképek, amelyen az országot
három részre szakadva ábrázolták,
miközben a szomszédok atlaszában
nem is létezett. Annak vagyok, hittem,
a következménye, hát idegen
szemmel nem látható a sorsom.

2.

Nem tudom, hogy a visszafordíthatatlan döntést
vagy a saját elhatározásomat mutatja-e be
az elvetett kocka, de mire elgurul a táblaszélig,
hogy lehulljon és csont módra kopogjon a padlón,
már feltárul az a hagyomány, amely
odadobja alakomat a jövőnek,
és a legvégén maga alá teper.
Holott az ősbűnt nem a kocka elvetése adja,
hanem amerre gördül. Van, aki isteni jelnek
harsogva felállítja azt a csapdát,
amely engedelmesen magába foglal,
és a sorsomat – markomban a kocka – legitimizálja.

3.

Hogy kalandfilm volt-e, érzelmes kisregény
vagy rövid szonon a bárnak nevezett kültelki kocsmában,
egyre megy. A főhóst én, tizenhat éves, ha voltam,
bár láttatom magam többnek, öreg bácsinak tudtam.
Az bizonyos, hogy Csocsoszán dalolt számára,
és fűrészlapon hegedültek az ének alá.
Ma, ötven évvel később, fiatal férfinak,

ki a nősülés idejébe ért.
Előzőleg vagy végül voltam-e bölcs,
ki egyetlen dolgot követelt az élettől
– nincs mersz a tévedéshez.
Utólag, tudom, foglalót kaptam,
s ma azt, hogy mindazt tekintsem végelszámolásnak.
A kíváncsiság az egyetlen hajtóerőm.